

Sygn. akt I C 333/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2023 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Anna Gajewska

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Zuzga

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 lutego 2023 r. w P.

sprawy z powództwa M. D.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

o r z e k a

I. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda M. D. kwotę 5 075,29 zł (pięć tysięcy siedemdziesiąt pięć złotych 29/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 4 107,09 zł od dnia 3.08.2022r. do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 480,00 zł od dnia 11.08.2022r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda M. D. kwotę 2 817,00 zł (dwa tysiące osiemset siedemnaście złotych 0/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

III. Nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Piszcu kwotę 577,13 zł (pięćset siedemdziesiąt siedem złotych 13/100), tytułem niepokrytych wydatków na opinię biegłego.

Sygn. akt I C 333/22

UZASADNIENIE

M. D. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) wytoczył powództwo przeciwko (...) Spółce Akcyjnej o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 5 075,29 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 4 107,09 złotych od dnia 3 sierpnia 2022 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 480 złotych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 5 listopada 2020 roku miało miejsce zdarzenie drogowe, na skutek którego uszkodzeniu uległ należący do poszkodowanego A. G. pojazd marki O. (...) nr rej. (...). Odpowiedzialność za niniejsze zdarzenie ponosi sprawca posiadający ubezpieczenie OC w pozwanym towarzystwie. W toku likwidacji szkody pozwany wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu w kwocie 2 646,78 złotych brutto. Koszt naprawy nie przewyższył wartości pojazdu w stanie nieuszkodzonym, zatem nie zachodziło zjawisko szkody całkowitej.

W dniu 19 maja 2022 roku poszkodowany dokonał na rzecz powoda cesji wierzytelności, przysługującej mu w związku ze szkodą, za ustaloną przez obie strony kwotę.

Poszkodowany oświadczył, że za wypłaconą przez ubezpieczyciela kwotę nie był w stanie przywrócić pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, a wszystkie uszkodzone części były częściami oryginalnymi. Poszkodowany wskazał, że nie miał możliwości odliczenia podatku VAT od kosztów naprawy pojazdu.

Powód zgłosił szkodę pozwanemu wzywając do jej refundacji w pełnej wysokości, podając w jego nieprofesjonalnej ocenie przybliżoną kwotę brakującego odszkodowania oraz zaznaczając, że brak ustalenia szkody powoduje konieczność zlecenia sporządzenia opinii prywatnej za kwotę 480 złotych.

Kalkulacja naprawy nr (...)PRO, za sporządzenie której powód zapłacił 480 złotych wykazała, że pozwany wypłacił poszkodowanemu zaniżoną kwotę odszkodowania. W kalkulacji określono wstępnie koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody na kwotę 6 753,87 złotych brutto.

Powód wskazał, że na dochodzoną pozwem kwotę brutto składa się brakujące odszkodowanie w kwocie 4 107,09 złotych brutto oraz refundacja kosztów sporządzenia opinii prywatnej w kwocie 480 złotych. Powód skapitalizował odsetki od dnia następnego po dniu wymagalności 11 grudnia 2020 roku do dnia 2 sierpnia 2022 roku. Roszczenie odsetkowe zostało oznaczone na dzień kapitalizacji.

Pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości.

W ocenie pozwanej roszczenie powoda o zapłatę dodatkowej kwoty 4 107,09 złotych jest zawyżone. Pozwana zakwestionowała przedłożony przez powoda kosztorys z uwagi na zastosowanie wygórowanej stawki za roboczogodzinę.

Pozwana wskazała, że wysokość kwoty odszkodowania została ustalona szacunkowo z wykorzystaniem systemów eksperckich, w oparciu o dostarczoną dokumentację dotyczącą uszkodzeń pojazdu i uwzględnia technologię naprawy określoną przez producenta pojazdu. Jeśli poszkodowany nie wyraziłby zgody na przedstawiony sposób wyliczenia odszkodowania i wysokość proponowanej kwoty, to niezbędne będzie przeprowadzenie oględzin uszkodzonego pojazdu przez przedstawiciela (...) Spółki Akcyjnej i na tej podstawie zostanie podjęta decyzja o wysokości odszkodowania. Wysokość kwoty ustalonej na podstawie oględzin może różnić się od proponowanej powyżej kwoty, w zależności od ustaleń wynikających z oględzin pojazdu. W przypadku, gdyby poszkodowany nie skorzystał z powyższej propozycji i podjął decyzję o naprawie pojazdu, to została mu uprzednio zaproponowana naprawa pojazdu w warsztacie należącym do sieci naprawczej pozwanego.

Jeśli poszkodowany nie zdecyduje się na naprawę w zaproponowanym przez pozwanego warsztacie, to zobowiązany jest uzgodnić z (...) Spółką Akcyjną wysokość kosztów naprawy. W tym celu powinien zostać dostarczony kosztorys naprawy sporządzony przez warsztat naprawczy, któremu poszkodowany zamierza powierzyć naprawę pojazdu. Kosztorys ten zostanie przeanalizowany przez rzeczoznawców (...) Spółkę Akcyjną i w przypadku niezgodności co do kosztów naprawy otrzyma od (...) Spółki Akcyjnej kosztorys obejmujący realne koszty naprawy pojazdu możliwej do przeprowadzenia we wskazanym warsztacie należącym do Sieci Naprawczej (...). Jeżeli koszty naprawy wskazane w kosztorysie okażą się wyższe, niż ustalone przez (...) Spółkę Akcyjną, to w dalszym ciągu poszkodowany może skorzystać z oferty (...) Spółki Akcyjnej naprawy pojazdu.

W ocenie pozwanej brak jest podstaw do obciążenia jej kosztami sporządzenia prywatnej opinii w wysokości 480 złotych. Pozwana zwróciła uwagę, że prywatną ekspertyzę dla powoda M. D. wykonała spółka Centrum (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa. Wspólnikami tej spółki są (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Tym samym budzi wątpliwość zasadność zlecenia oszacowania wysokości szkody podmiotowi powiązanemu z powodem.

Pozwana podniosła, że powód nie jest właścicielem pojazdu, lecz dochodzi odszkodowania w związku z zwarciem cesji wierzytelności. Stąd ewentualna kwota zasądzonego odszkodowania na jego rzecz nie mogłyby być przeznaczone na naprawę pojazdu. W ocenie pozwanej uwzględnienie powództwa prowadziłyby wyłącznie do bezpodstawnego

wzbogacenia powoda, gdyż wypłacone mu odszkodowanie nastąpiłoby w całkowitym oderwaniu od celu świadczenia jakim jest przywrócenie rzeczy do stanu sprzed wyrządzenia szkody.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 5 listopada 2020 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki O. (...) nr rej. (...), stanowiący własność A. G..

Sprawca szkody w dacie zdarzenia objęty był ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej.

(okoliczności bezsporne)

W dniu 6 listopada 2020 roku A. G. zawiadomił (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. o szkodzie powstałej w pojeździe marki O. (...) o nr rej. (...) na skutek zdarzenia z dnia 5 listopada 2020 roku.

Ubezpieczyciel wszczął postępowanie likwidacyjne szkody, uznał swoją odpowiedzialność i decyzją z dnia 9 listopada 2020 roku przyznał i wypłacił A. G. odszkodowanie w kwocie 2 646,78 złotych.

(dowód: decyzja z 9.11.2020r. k. 13, znajdujące się w aktach szkody utrwalonych na płycie CD k. 52: przyjęcie zgłoszenia szkody, dokumentacja fotograficzna uszkodzonego pojazdu, decyzja z dnia 9.11.2020r.)

W dniu 19 maja 2022 roku pomiędzy A. G., a P. z siedzibą w E. została zawarta umowa przelewu wierzytelności z tytułu kosztów naprawy OC posiadacza pojazdu, na mocy której A. G. przeniósł na P. wierzytelność związaną ze zdarzeniem komunikacyjnym z dnia 5 listopada 2020 roku.

Pismem z 19 maja 2022 roku A. G. poinformował (...) Zakład (...) o przelewie przedmiotowej wierzytelności.

(dowód: wydruk wiadomości e-mail k. 15, umowa przelewu wierzytelności k. 16, oświadczenie k. 17 powiadomienie o dokonanej przelewie wierzytelności k. 18, potwierdzenie transakcji k. 19)

M. D., nie zgadzając się z ustaleniami ubezpieczyciela, wystąpił do Centrum (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej o sporządzenie kalkulacji naprawy uszkodzeń powstałych w pojeździe O. (...) o nr rej. (...) w skutek zdarzenia z 5 listopada 2020 roku. Koszt sporządzenia wskazanej wyżej kalkulacji wyniósł 480,00 złotych brutto i został poniesiony przez M. D..

(dowód: kalkulacja naprawy k. 20-25, faktura k. 26, potwierdzenie przelewu k. 27)

Koszt naprawy pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...) uszkodzonego w zdarzeniu drogowym z dnia 5 listopada 2020 roku przy użyciu nowych, oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu wynosi 5 551,28 złotych netto, 6 828,07 złotych brutto.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej i ruchu drogowego k. 72-89)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W świetle art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.), odpowiedzialnością ubezpieczyciela co do zasady rządzą reguły dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem, w tym ogólne przepisy o wynagrodzeniu szkody

(zwłaszcza art. 361-363 k.c.), z tą jednak istotną różnicą, że w ramach odpowiedzialności z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wyłącznym sposobem naprawienia szkody jest odszkodowanie pieniężne.

Przywrócenie stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu wiąże się z reguły z koniecznością wymiany niektórych jego elementów, które uległy zniszczeniu. Ze względu na okoliczność, że niejednokrotnie części pojazdu, uszkodzonego w trakcie zdarzenia wyrządzającego szkodę, były eksploatowane już przez określony czas, dłuższy lub krótszy, powstaje kwestia, na czym ma polegać przywrócenie do stanu sprzed wyrządzenia szkody. W szczególności, czy przywrócenie do stanu poprzedniego uzasadnia użycie nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu.

Zagadnienie to było przedmiotem rozpoznania, na wniosek Rzecznika Ubezpieczonych, przez skład powiększony Sądu Najwyższego, który uchwałą z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie III CZP 80/11 rozstrzygnął, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.

Sąd Najwyższy uznał w wyniku wykładni art. 361 § 2 i art. 363 § 2 k.c., że ubezpieczyciel, w ramach umowy o odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości. Przywrócenie do takiego stanu oznacza, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem. Jeżeli w tym celu należy wymienić uszkodzoną część, to niewątpliwie jest to normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Zakładając, że nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, część ta musi zostać zastąpiona inną nową częścią. W takiej sytuacji zakład ubezpieczeń powinien ustalić wysokość odszkodowania z uwzględnieniem cen części nowych, skoro bowiem chodzi o przywrócenie do stanu poprzedniego pojazdu jako całości, to nie ma, co do zasady znaczenia, że w miejsce części starych wmontowano części nowe. W szczególności nie ma żadnych podstaw prawnych, aby zawsze odrębnie oceniać wartość części i jeżeli części stare były już w chwili wypadku częściowo zużyte, z tego powodu obniżać należne odszkodowanie za przywrócenie do stanu poprzedniego całego pojazdu.

Kwestia odpowiedzialności pozwanego za szkodę powstałą w pojeździe marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) była bezsporna, podobnie jak zakres uszkodzeń powstałych w tym pojeździe na skutek zdarzenia z 5 listopada 2020 roku.

Spór koncentrował się na ustaleniu kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu, w tym aktualnej stawki za roboczogodzinę w zakładach naprawczych na rynku lokalnym i w konsekwencji na ustaleniu wysokości należnego powodowi odszkodowania.

Powołany na wniosek strony powodowej biegły sądowy z zakresu techniki motoryzacyjnej i ruchu drogowego, P. M., w sporządzonej na piśmie opinii stwierdził jednoznacznie, że wysokość kosztów naprawy pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...), uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 11 listopada 2020 roku, wynosi 6 828,07 złotych brutto.

Z ustaleń poczynionych przez biegłego wynika, że stawka za roboczogodzinę, stosowana w lokalnych warsztatach wynosi od 100 do 120 złotych netto. Ustalając szacunkowy koszt przywrócenia przedmiotowego pojazdu do stanu sprzed szkody, biegły sporządził kalkulację zgodnie z technologią producenta i przy wykorzystaniu oryginalnych części podlegających wymianie.

Ponadto, naprawa szkody komunikacyjnej z tytułu OC realizowana za pomocą wypłaty odszkodowania, a nie fizycznej naprawy wykonanej przez zobowiązanego, nie powinna mieć na celu jedynie uzyskania jakiegokolwiek sprawności technicznej i możliwości dalszego użytkowania pojazdu. Istotnym celem powinno być przywrócenie takiego stanu pojazdu, który w możliwie najbardziej porównywalny sposób będzie zbliżony ze stanem sprzed powstania szkody,

zapewniającym bezpieczeństwo, niezawodność, sprawność, trwałość, wygląd. Oryginalne nowe części posiadają gwarancję, zapewniają wysoką jakość, a także idealne dopasowanie do modelu, rocznika i wariantu pojazdu. Użycie nowych oryginalnych części nie ma przy tym wpływu na podwyższenie wartości rynkowej pojazdu.

Z uwagi na powyższe, Sąd w pełni podzielił opinię biegłego, bowiem spełniała ona stawiane jej wymogi, odzwierciedlała staranność w badaniu zleconego zagadnienia, odpowiadała w sposób zrozumiały na postawione pytanie, a przytoczona na ich uzasadnienie argumentacja jest w pełni przekonująca. Zauważyć należy, iż opinia biegłego podlega, jak i inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c, lecz odróżniają je szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Opinia sporządzona została przez biegłego P. M. zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą specjalną. Biegły przy wydawaniu opinii dysponował całokształtem materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Ponadto należy podkreślić, iż opinia ta nie była kwestionowana przez strony sporu.

W ocenie Sądu stwierdzić należy, że przyjęta w kalkulacji naprawy sporządzonej przez pozwanego stawka 49 złotych netto za roboczogodzinę jest niespotykana i całkowicie odbiegająca od realiów rynkowych, a jej uwzględnienie nie odzwierciedla realnych kosztów przeprowadzenia naprawy pojazdu zgodnie z zaleceniami technologicznymi, a jedynie gwarantuje niepełnowartościowe usprawnienie pojazdu.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla odpowiedzialności ubezpieczyciela nie ma znaczenia, jakim kosztem i czy w ogóle poszkodowany dokonał naprawy pojazdu. Roszczenie o świadczenia należne w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana. Wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia (vide wyrok Sądu Najwyższego z 27.06.1988r., I CR 151/88, Legalis; uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 15.11.2001r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74 i powoływane tam orzeczenia). Niezależnie zatem od tego, czy poszkodowany naprawił uszkodzony pojazd, należy mu się od zakładu ubezpieczeń odszkodowanie ustalone według zasad art. 363 § 2 k.c. w zw. z art. 361 § 2 k.c., co oznacza, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom usunięcia opisanej wyżej różnicy w wartości majątku poszkodowanego, a ściślej – kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed zdarzenia powodującego szkodę.

Należy również podnieść, iż poszkodowany nie miał obowiązku skorzystania z oferty pozwanego ubezpieczyciela i dokonania naprawy w warsztacie współpracującym z pozwanym. Poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania warsztatu oferującego usługi najtańsze. Poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. W praktyce będą to zazwyczaj autoryzowane warsztaty naprawcze związane z określoną marką samochodu i prowadzące obsługę serwisową pojazdu. Wybierając takie warsztaty, poszkodowany może się kierować m.in. ich fachowością, rzetelnością technicznej obsługi i poziomem prac naprawczych oraz określonymi niekiedy profitami połączonymi ze stałą obsługą serwisową. Co więcej, wybranemu warsztatowi naprawczemu poszkodowany mógłby powierzyć naprawę kompleksową, jeżeli obejmowałaby ona kilka różnych fragmentów uszkodzonego pojazdu (tak, m.in. uchwała Sądu Najwyższego z 13.06.2003r., III CZP 32/03, Legalis). W interesie poszkodowanego leży przede wszystkim naprawa umożliwiająca przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, a niezbędnymi kosztami naprawy są koszty wynikające ze stawek obowiązujących w warsztacie, któremu powierzył on wykonanie naprawy.

Tym samym za zasadne uznać należało roszczenie powoda o zapłatę 4 595,29 złotych tytułem brakującej części odszkodowania i roszczenie o zapłatę skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie.

Za w pełni uzasadnione Sąd uznał również żądanie pozwu w zakresie kwoty 480 złotych stanowiącej koszt prywatnej kalkulacji naprawy sporządzonej na zlecenie powoda przez spółkę Centrum (...). Powód, nie posiadając fachowej wiedzy, miał prawo zasięgnąć opinii rzeczoznawcy, celem ustalenia, czy przyznane poszkodowanemu odszkodowanie

zostało ustalone prawidłowo przez stronę pozwaną korzystającą przy sporządzaniu wycen z wiedzy rzeczoznawców, mających wiedzę i doświadczenie w zakresie wykonywania takich wycen.

Reasumując, w oparciu o wyliczenia biegłego i na podstawie powołanych wyżej przepisów oraz art. 481 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124 poz. 1152 z późn. zm.), mając na uwadze kwotę wypłaconą dotychczas poszkodowanemu tytułem odszkodowania, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5 075,29 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 4 107,09 od dnia 3 sierpnia 2022 roku do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 480 złotych od dnia 11 sierpnia 2022 roku, tj. od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł według norm przepisanych w oparciu o przepis § 2 pkt 4 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265 z późn. zm.) i art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W tym przypadku jest to kwota 1 800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, kwota 17,00 zł tytułem zwrotu opłaty od udzielonego pełnomocnictwa, kwota 400,00 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu i kwota 600 zł tytułem zwrotu zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

Nadto, na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. z 2020r., poz. 755), Sąd nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Pieszku kwotę 577,13 zł tytułem zwrotu części wydatków na opinię biegłego, które tymczasowo wyłożone zostały przez Skarb Państwa.